

Arrest

nr. 164 359 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 22 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 23 van het BUPO-Verdrag, van artikel 12 van het EVRM, van de artikelen 1476bis, 1476quater en 1476quinquies van het BW in de interpretatie van de omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het BW, van de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, van het Strafwetboek, van het Gerechtelijk Wetboek, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de strijd tegen schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen, van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt in essentie dat zij beroep heeft aangetekend bij de familierechtbank tegen de weigering door de ambtenaar van de burgerlijke stand om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, maar dat dit beroep ingevolge de bestreden beslissing nutteloos is geworden.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 23 van het BUPO-Verdrag en van artikel 12 van het EVRM, van de artikelen 1476quinquies en 1476bis van het BW, van de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, van het Strafwetboek, van het Gerechtelijk Wetboek, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de strijd tegen schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De verzoekende partij zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen artikelen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De Raad merkt verder op dat overeenkomstig artikel 1253ter/2 van het Ger.W. de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij in de in artikel 1476quater, vijfde lid van het BW voorziene beroepsprocedure niet is vereist en dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. De Raad wijst er tevens op dat indien de ambtenaar van de burgerlijke stand alsnog zou worden verplicht melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, de verzoekende partij een aanvraag kan indienen voor een visum gezinshereniging. De verzoekende partij kan overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opschorting of de opheffing van het inreisverbod vragen. De kritiek als zou de bestreden bestuurshandeling elk nut ontnemen aan het tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand ingestelde beroep kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting op generlei wijze aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de voormelde omzendbrief van 17 september 2013 het beginsel verduidelijkt dat een reeds bestaand bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort tot er duidelijkheid is omtrent het lot van de verklaring van wettelijke samenwoning, dient daargelaten de vraag naar de juridische afdwingbaarheid van dergelijke omzendbrief te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en dat de

verzoekende partij inmiddels reeds werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst, zodat dit bevel reeds uit het rechtsverkeer is verdwenen.

2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt in essentie dat zij “reeds lange tijd een relatie heeft met [mevrouw S. Ö.] en sedert mei 2014 met haar samenwoont” en dat het kennelijk onredelijk is haar “twee jaar lang de toegang tot het grondgebied te weigeren middels een inreisverbod terwijl [zij] een gezinsleven heeft”.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Beringen op 16 april 2015 heeft geweigerd melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning, omdat de gemeenschappelijke wil ontbreekt om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit vormt een sterke tegenindicatie voor het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het middel beperkt de verzoekende partij zich voorts tot de stelling dat zij “reeds lange tijd een relatie heeft met [mevrouw S. Ö.] en sedert mei 2014 met haar samenwoont”. Het louter samenwonen duidt evenwel niet op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven. Aangezien de verzoekende partij het bestaan van een werkelijk doorleefd gezinsleven met mevrouw S. Ö. niet aannemelijk maakt, valt de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM en kan de schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

De middelen lijken, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 januari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 1 maart 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 januari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “De advocaat van VzP verwijst naar de opmerkingen in zaak 8 (174 906) alsook naar het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking.” In de zaak met rolnummer 174 906 heeft de verzoekende partij het volgende gesteld: “De advocaat van VzP merkt op dat er een beroepsprocedure hangende was voor de familierechtbank van Hasselt tegen de weigering van de wettelijke samenwoning. Dit beroep werd afgewezen omdat er geen samenwoning meer is tussen VzP en haar partner aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten door VwP werd uitgevoerd. De advocaat van VzP stelt dat VzP hierdoor in een vicieuze cirkel terechtkomt en er in casu geen rechtsmiddel mogelijk is. In Hasselt beroept men zich op de uitvoering van het bevel om vast te stellen dat er geen samenwoning meer is. Hier is het bevel al uitgevoerd en hier stelt men vast dat het beroep ingevolge de repatriëring zonder voorwerp is geworden. In feite is er geen rechtsmiddel voorhanden, er is geen verdediging mogelijk omdat men naar elkaar verwijst. Voor het overige verwijst VzP naar het verzoekschrift. De kamervoorzitter wijst erop dat de Raad enkel vaststelt dat de VzP gerepatrieerd werd en dat men hier niet verwijst naar het vonnis gevelde te Hasselt. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 18 januari 2016, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter refereren aan het inleidend verzoekschrift kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 18 januari 2016 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de in de zaak met rolnummer 174 906 geplaatste opmerkingen, merkt de Raad op dat het in die zaak gevoerde pleidooi geen uitstaans heeft met de thans bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181). Bovendien kan de verzoekende partij geenszins worden gevolgd waar zij stelt dat haar een daadwerkelijk rechtsmiddel wordt ontnomen, nu haar beroep in casu ten gronde wordt behandeld.

De middelen zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU